

ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဒေသနာနှင့် ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအသင်း

NEW APPROACH TO BUDDHA DESANA

ဗုဒ္ဓဒေသနာကို စနစ်သစ်နည်းဖြင့် လေ့လာခြင်း

စာစဉ်(၁၆)

အပ္ပမာဒ

၂၀၁၀ -ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၇ -ရက်
(၂၅)ကြိမ်မြောက်၊ ဗုဒ္ဓနည်း နာမ်ရုပ်လေ့ကျင့်ရေးစခန်း
ဆုတောင်းပြည့်ဘုရား၊ မန္တလေးမြို့တွင် ဟောကြားသောတရားတော်

ဦးဌေးအောင်

(မဟာသဒ္ဓမ္မဏေတိကဓဇ)

ပဓာနနာယက၊ ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဒေသနာနှင့် ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအသင်း
တွဲဖက်ဌာနမှူး (ငြိမ်း)၊ နိုင်ငံတော်ပရိယတ္တိသာသနာ့တက္ကသိုလ်၊ မန္တလေး

ဗုဒ္ဓဒေသနာကို စနစ်သစ်ဖြင့်လေ့လာခြင်း

စာစဉ် - ၁၆

အပ္ပမာဒ

၂၀၁၀-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ ၂၉-ရက်၊
မန္တလေးမြို့၊ ဆုတောင်းပြည့်ဘုရားတွင်
(၂၅)ကြိမ်မြောက် ဗုဒ္ဓနည်း၊ နာမ်ရုပ်လေ့ကျင့်ရေးစခန်း၌
ဟောကြားသောတရားတော်

ဦးဌေးအောင်

(မဟာသဒ္ဓမ္မဏေတိကဓဇ)

ထေရဝါဒဗုဒ္ဓဒေသနာနှင့်ဝိပဿနာပြန့်ပွားရေးအသင်း
တွဲဖက်ဌာနမှူး၊ နိုင်ငံတော်ပရိယတ္တိသာသနာ့တက္ကသိုလ်(မန္တလေး)

အပ္ပမာဒ

အာနာပါန သတိကမ္မဋ္ဌာန်း ရှုမှတ်ပွားများတဲ့အခါ အခြေခံအားဖြင့် မိမိတို့၏ ရူပက္ခန္ဓာနှင့် လေဓာတ်တို့ ဆက်သွယ်နေပုံ၊ လေဓာတ်တွေ ဝင်နိုင်ထွက်နိုင်အောင် အတွင်းကောဋ္ဌာသတွေ အလုပ်လုပ်ပုံ စသည်တို့ကို ကောဋ္ဌာသတွေရှုမှတ်ရင်း လေ့လာလာခဲ့တာ။ အဲဒီ အခြေခံသဘာဝတွေ သိပြီးတော့မှ အခုလို အာနာပါန သတိကမ္မဋ္ဌာန်းကို ပွားများရတာ။ အဲဒီလိုပွားများခြင်းအားဖြင့် ရူပက္ခန္ဓာ၏အနေအထားအမှန်ကို သဘောပေါက် နားလည်မှာပါ။ နားလည်တယ်၊ သဘောပေါက်တယ်ဆိုတာဟာ စိတ်က။ စိတ်က နားလည်ဖို့ သဘောပေါက်ဖို့ဆိုတာဟာလည်းပဲ အခြေခံ ဗဟုသုတပညာရှိမှ သဘောပေါက်နားလည်တာ။ အခြေခံ ဗဟုသုတပညာဆိုတာဟာလည်းပဲ သဘာဝကျကျ ဗဟုသုတများကို စုဆောင်းနိုင်မှ။ အခြေခံဗဟုသုတက သဘာဝမကျရင် လိုအပ်သောအဖြေက မထွက်လာဘူး။ အရေးကြီးတဲ့အချက်က ဗဟုသုတကိုယ်တိုင်က သဘာဝကျရမယ်။ သဘာဝကျတဲ့ အခြေခံရှိမှ စိတ်က ဆင်ခြင်တတ်၊ စဉ်းစားတတ်တယ်။

အခု အရေးကြီးတဲ့အချက်က မိမိစိတ်ဟာ စနစ်တကျ သဘာဝတရားများကို ဆင်ခြင်နိုင်၊ စဉ်းစားနိုင်အောင် ကြိုးစားနေကြတာ။ အဲဒီလို သဘာဝကျကျ အခြေခံတရားများကို နှလုံးသွင်းဖို့ကျတော့ အရေးအကြီးဆုံး နှလုံးသွင်းစရာအချက်က တခြားမှာ မရှိ၊ မိမိခန္ဓာကိုယ်မှာပဲ ရှိတယ်။ အရေးကြီးသော သဘာဝတရားများ၏အကြောင်းကို စဉ်းစားတယ်ဆို

တာ မိမိတို့၏ ရုပ်ခန္ဓာအကြောင်းသည် မိမိတို့အတွက် အရေးအကြီးဆုံး။ အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်သော ရုပ်ခန္ဓာ၏အကြောင်းကို နာမ်ခန္ဓာခေါ်တဲ့ စိတ်က နားလည်ဖို့၊ သဘောပေါက်ဖို့ လိုတယ်။

နားလည် သဘောပေါက်တယ်ဆိုတာ မိမိ၏စိတ်က မိမိ၏ကိုယ် ခန္ဓာအကြောင်းကို သဘောပေါက် နားလည်ဖို့အတွက် အခြေခံဖြစ်သော ဗဟုသုတများကို စုဆောင်းပါတယ်။

ဒီအကြောင်းအရာတွေဟာ မြတ်စွာဘုရား ပွင့်တော်မူလာပြီး တော့ မြတ်စွာဘုရားရဲ့တပည့်သာဝကများ ဘုရားရှင်ထံက ကြားရ၊ နာရ၊ သိရတယ်။ ကြားနာသိရှိပြီးတော့မှ ကိုယ်တိုင်အားထုတ်ကြတယ်။ ဘုရား ရှင်ဟောကြားတော်မူသော ဒေသနာဆိုတာဟာ တခြားတစ်ပါးအကြောင်း အရာများပါသော်လည်း အရေးအကြီးဆုံးဖြစ်တဲ့ ရူပက္ခန္ဓာ၏အကြောင်း ကို ဘုရားရှင်က သင်ကြားပေးတယ်။ သင်ကြားပေးထားတဲ့ ပညာတွေ အများကြီးထဲက စုဆောင်းပြီးတော့ ဒီဟာကို အကျဉ်းချုပ်ပြီးတော့ ရှုမှတ် ပွားများနိုင်အောင် သင်ပေးတဲ့ပညာက ကာယာနုပဿနာပညာ။ ကာယာ နုပဿနာပညာဆိုတာ တခြားမဟုတ်။ ဒီ ရူပကာယကြီး၏ အကြောင်းအ ရာကို သင်ရတာ။ ကာယာနုပဿနာပညာ တတ်ကျွမ်းမှ ကာယာနုပဿ နာ သတိပဋ္ဌာန်ဆိုတာကို ပွားများနိုင်တယ်။ ကာယာနုပဿနာ သတိပ ဋ္ဌာန်ထဲမှာမှ တစ်ပါးသောသတိပဋ္ဌာန်က ‘အာနာပါနသတိပဋ္ဌာန်’။

အာနာပါနဆိုတာ ဝင်လေထွက်လေလေး ဝင်နေထွက်နေတာ ကို ရှုမှတ်ခြင်း၊ ပွားများခြင်း။ ရှုမှတ်ပွားများတာက စိတ်၏အလုပ်။ ဝင်လေထွက်လေလေးက ရုပ်ခန္ဓာ၏အလုပ်။ ‘ဝင်လေထွက်လေလေးက

ရူပက္ခန္ဓာ၏အလုပ်၊ ရူမှတ်ပွားများတာက စိတ်အလုပ်။’ အဲတော့ စိတ်နှင့် ကိုယ် (နာမက္ခန္ဓာနှင့် ရူပက္ခန္ဓာ) နှစ်ခုကို သတိအား၊ ဝီရိယအားနဲ့ ရူမှတ် နေတာပါ။

ရူမှတ်တယ်ဆိုတဲ့သဘောက ရုပ်-ဘာတွေလုပ်နေတယ်၊ စိတ် -ဘာတွေ လုပ်နေတယ်ဆိုတာကို သိတာပါ။ ဘာတွေလုပ်နေမှန်း မသိတာ သတိမပါလို့။ သတိပါမှ လုပ်နေတာကို သိတာ။ အဲတော့ သတိအားလည်း ရှိရမယ်။ ကြိုးစားအားထုတ်မှု ဝီရိယလည်း ပါရမယ်။ သတိအား၊ ဝီရိယ အားကိုသုံး၍ ရူပက္ခန္ဓာလုပ်နေသော အလုပ်ကိုလည်းသိအောင်၊ နာမ က္ခန္ဓာလုပ်နေသော အလုပ်ကိုလည်းသိအောင် ကြိုးစားအားထုတ်တာပါ။ အာနာပါနသတိကမ္မဋ္ဌာန်း အလုပ်ထဲမှာ ရူပက္ခန္ဓာ၏အလုပ်လည်းပဲ တိတိ ကျကျ ပိုင်းပိုင်းခြားခြား ဖော်ပြနေတယ်။ ရူမှတ်နေတဲ့နာမ်ခန္ဓာက ရူမှတ် ပွားများဖို့ အကြောင်းအရာကိုလည်းပဲ ဒီသတိပဋ္ဌာန်အလုပ်က ဖော်ပြနေ တယ်။

အဲဒါကြောင့်မို့လို့ ဝင်လေထွက်လေကို ရူမှတ်ပွားတယ်ဆိုတဲ့ အာနာပါနသတိကမ္မဋ္ဌာန်း အလုပ်ထဲမှာ ရုပ်ခန္ဓာနဲ့ပတ်သက်တဲ့အကြောင်း လည်း ပါတယ်။ နာမ်ခန္ဓာနဲ့ပတ်သက်တဲ့ အကြောင်းလည်း ပါတယ်။ ဒီ ကမ္မဋ္ဌာန်းတရားက နာမ်ရုပ်နှစ်ပါးတို့၏ သဘာဝအမှန်ကို သိအောင် ပြော ပြပါတယ်။

ပြောပြတယ်ဆိုတဲ့ စကားလေးကို နားလည်အောင် စဉ်းစားပါ။ လူတို့သုံးနှုန်းနေတဲ့ အခုလိုပြောတဲ့ စကားလုံးတွေက လူတို့တီထွင်ထား တဲ့ စကား။ လူတို့ တီထွင်ထားတဲ့ စကားတွေဟာ လူတို့ နေ့စဉ်ဘဝမှာ

နေထိုင်လုပ်ကိုင်နိုင်အောင်၊ လူအချင်းချင်း ဆက်သွယ်နိုင်အောင် စကားတွေကို သင်ခဲ့ရတာ။ မြန်မာဖြစ်တော့ မြန်မာအမိအဖ၊ ဆရာသမားများက မြန်မာစကားကို သင်ပေးလို့ မြန်မာစကားတတ်တယ်။ မြန်မာစကား တတ်လို့ အခုလို မြန်မာစကားနဲ့ပြောတာကို နားလည်တယ်။ အခု သင်ကြားလေ့လာတဲ့နေရာမှာ စကားနဲ့ သင်ကြားလေ့လာတာ အခြေခံဖြစ်တယ်။ သို့သော် သဘာဝတရားကိုသိအောင် လေ့လာရတာပါ။ အဲဒီကျတော့ သဘာဝတရားက ပြောပြနေသော ဓမ္မအဓိပ္ပာယ်ကို နားလည်အောင် ကြိုးစားရတယ်။ လူပြောတဲ့စကားလုံးနဲ့ သဘာဝပြောတဲ့ စကားလုံး မတူပါ။ လူပြောတဲ့စကားနဲ့ သဘာဝကပြောပြနေတာ မတူပါ။ သဘာဝတရားက ပြောပြတဲ့စကားက သူ့အဓိပ္ပာယ်ကို သူပြောနေတာ။ အဲဒီ သဘာဝပြောတဲ့စကားကို နားလည်အောင် ပညာနဲ့ဆင်ခြင်ရတယ်။

လူပြောနေတဲ့ စကားလုံးကို ကြားရုံ၊ နာရုံ၊ နားထောင်ရုံနဲ့ သဘာဝတရားကပြောနေတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ကို လွယ်လွယ်နဲ့မသိပါ။ စကားလုံးနဲ့ ထပ်ပြီးတော့ သဘာဝပြောတဲ့စကားကို သိအောင်၊ နားလည်အောင် ရှင်းပြပေးရတယ်။ အဟုတ်တကယ် ပြောနေတာက ဒီခန္ဓာကိုယ်က လေလေး ဝင်သွားတယ်။ ဝင်သွားတဲ့လေလေးက သူဝင်သွားပြီဆိုတဲ့အကြောင်းကို ပြောတယ်။ ဝင်သွားတိုင်း ဝင်သွားတိုင်း နှာခေါင်းပေါက်ကရှိတဲ့ အရေပြားတွေ ထိသွားလို့ရှိရင် အတွေ့ဓာတ်ပေါ်တယ်။ ပေါ်တာလေးက သဘာဝက ပြောနေတာ။ လေက ပြောနေတာ။ ဘာပြောတာတုန်း၊ သူဝင်သွားနေပါပြီလို့ သူကပြောနေတာ။ သူပြောတဲ့အပြောကို သတိမထားရင် ပြောမှန်း မသိပါ။

ဘုရားက သင်ပေးနေတာပါ။ သဘာဝကပြောနေတဲ့ စကားကို နားလည်အောင် ကြိုးစား။ ကြိုးစားရင် သတိပါရမယ်။ ဝီရိယပါရမယ်။ ပညာပါရမယ်။ သတိ၊ ဝီရိယ၊ ပညာ၊ အားသုံးပါးနဲ့မှ သဘာဝကပြောတာကို သိတာပါ။

လေလေးဝင်သွားတော့ ဝင်တဲ့အကြောင်းပြောသလိုပဲ ထွက်တဲ့ လေလေးက ထွက်သွားပြန်တော့ ထွက်နေတဲ့အကြောင်းကို နှာခေါင်း အကြည်ရုပ်ကလေးနဲ့ ထိသွားတိုင်း ထိသွားတိုင်း သူက ပြောပါတယ်။ ဒီပြောတဲ့စကားတွေက အာရုံအဖြစ်နဲ့ ပြောတယ်။ အဲဒီအာရုံလေးကို အတွေ့အာရုံ၊ အတွေ့အာရုံလေးက ပြောနေတာ။ ပြောသွားတာလေးတွေ ကိုလည်းပဲ သတိရှိမှ၊ ဝီရိယရှိမှ သိပါတယ်။ ပညာပါမှ အဓိပ္ပာယ် နားလည်တယ်။ အဲဒီအချက်ကလေးတွေဟာ တကယ်ကို သဘာဝတရားက ပြောပြနေတာ။ ပြောပြရုံတင် မကဘူး။ သင်ပေးနေတာပါ။ ဝိပဿနာ ပညာကို သဘာဝတရားက သင်ပေးနေတာပါ။

အဲဒီအချက်လေးတွေကို နားလည်ရမယ်။ သဘာဝအတိုင်း ဝင်နေထွက်နေတဲ့ လေလေးက ပညာသင်ပေးနေတာ။ သင်ပေးတဲ့ ပညာဟာ ရိုးရိုးစကားလုံးကပြောတဲ့ ပညာထက် ပို၍သိမ်မွေ့တယ်။ အဓိပ္ပာယ်လည်း ကျယ်ဝန်းတယ်။ ကျယ်ကျယ်ဝန်းဝန်း နားလည်ဖို့ဆိုတာက အခုလို ဘုရားရှင် ဟောကြားပေးခဲ့သည့် ဒေသနာမှာပါသော စကားများကို နားလည်အောင် နားထောင်၊ ဆင်ခြင်။ ဆင်ခြင်တော့ သဘာဝကပြောသော စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို ပေါက်ရောက်တယ်။ နားလည်ပါတယ်။ အရေးကြီးတာက သဘာဝကပြောသော စကား၏အဓိပ္ပာယ်ကို ပေါက်ရောက်နား

လည်ဖို့သည် အဓိက။

ဒီလေလေးတွေ ဝင်တဲ့အလုပ်၊ ထွက်တဲ့ အလုပ်။ အဲဒီမှာ အမှုမဲ့၊ အမှတ်မဲ့နေတဲ့ လူတွေချည်းပဲ။ အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ဆိုတာ အမှတ်မပါဘူး။ အမှတ်မပါဘဲနဲ့နေရင် ဘာမှမသိဘူး။ အမှတ်ပါမှ သိတယ်။ ဘာကိုမှတ်ရမှာတုန်း။ ဝင်တာလေးလည်း သိအောင်မှတ်၊ ထွက်တာလေးလည်း သိအောင်မှတ်။ ဒါဟာ အမှတ်တမဲ့၊ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ မနေဘူး။ အမှတ်နဲ့နေတာ၊ သတိနဲ့နေတာပါ။ ဒါဟာ ပထမအဆင့်။ သိဆိုသော စိတ်ကလေး လေ့ကျင့်ပေးနေတာ။ သိအောင် သတိနဲ့တွဲ၍ မှတ်ပြီးတော့နေတာ။ ဝင်လေလေးကို မှတ်တာ။ ထွက်လေလေးကို မှတ်တာ။

ဒီလို မှတ်နေတဲ့ စိတ်ကလေးက နာမ်ဓာတ်။ ဝင်နေထွက်နေတဲ့ လေကလေးက ရုပ်ဓာတ်။

ရုပ်ဓာတ်နဲ့ နာမ်ဓာတ်တို့ အဓိပ္ပာယ်ပေါ်အောင် ပြောနေပေမယ့် လို့ ပညာရှိမှ အဓိပ္ပာယ်ကိုသိတာ။ အဲဒီလို အဓိပ္ပာယ်သိဖို့က အလွန်အရေးကြီးပါတယ်။ နေ့စဉ် မိမိတို့၏ လူမှုကိစ္စအဝဝ (စားရေး၊ သောက်ရေး၊ စီးပွားရေးကိစ္စတွေ) ဆောင်ရွက်နေတဲ့အထဲမှာ အဓိပ္ပာယ်တွေ အမျိုးမျိုး ပါတယ်။ သို့သော် အဲဒီ လူမှုကိစ္စအဝဝထဲမှာပါတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ထက် အခု သဘာဝပြောသော အဓိပ္ပာယ်က ပို၍အရေးကြီးပါတယ်။

သဘာဝကပြောသော အဓိပ္ပာယ်သည် နေ့တိုင်း လူမှုကိစ္စကို စဉ်းစားဆင်ခြင်နေရတဲ့ အဓိပ္ပာယ်ထက် အရေးကြီးတယ်။ လူမှုကိစ္စအဝဝတွေက မလုပ်ဘဲ ရပ်ထားလို့ရတယ်။ သူတို့မလုပ်လို့လည်း ဘာမှမဖြစ်ဘူး။ အခု သဘာဝအတိုင်း လုပ်နေတဲ့လေလေးက ရူပက္ခန္ဓာရှင်ရေးအ

တွက် စဉ်ဆက်မပြတ်၊ မရပ်မနား ထောက်ပံ့နေတာ။ ဒါဟာ သူ့ရဲ့အလုပ်အမှန်။ အဟုတ်လည်း အလုပ်လုပ်နေတာ။ အဟုတ်လည်းပဲ ထောက်ပံ့နေတာ။ သူရပ်တာနဲ့တစ်ပြိုင်နက် သေသွားမယ်။

သေရေးရှင်ရေးကိစ္စသည် အခြားကိစ္စအားလုံးထက် အရေးကြီးတယ်။ အရေးကြီးသော်လည်း အရေးကြီးမှန်းကို မသိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့ မသိတာတုန်း အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေလို့။ အရေးကြီးတာကို အရေးကြီးမှန်း မသိတာ အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့ နေလို့ပါ။

အဲဒီမှာ ပထမအဆင့်က အမှုမဲ့အမှတ်မဲ့လို့ဆိုတဲ့ မေ့လျော့ခြင်း-ပမာဒတရားကို (ဘုရားက) အပ္ပမာဒ-မမေ့မလျော့ခြင်းနဲ့ ပယ်ဖျက်ပေး။ ပမာဒတရားကို အပ္ပမာဒတရားနဲ့ ပယ်ဖျက်ပေး။ မေ့လျော့နေတဲ့ စိတ်ကို မမေ့မလျော့ခြင်းနဲ့ ပယ်ဖျက်ပေး။ မမေ့လျော့ဘူးဆိုတာ သတိပါမှ၊ ဝီရိယပါမှ။ အဲဒီအကြောင်းအရာတွေဟာ ခက်တော့မခက်ပါ။ လူတို့ရဲ့ စရိုက်၊ ပုထုဇဉ်စရိုက်နဲ့ မကိုက်တော့ အလွမ်းဝေးနေတာပါ။

ဒီသဘာဝတရားတွေဟာ မခက်သော်လည်း မိမိနဲ့ အလွမ်းဝေးတယ်။ ဒါလုပ်ရမှာကို ပင်ပန်းတယ်၊ ဆင်းရဲတယ်လို့ ထင်နေတာ။ အဲဒီသဘာဝလေးတွေဟာ မခက်ပါဘူး။ သို့သော်လည်း ဝီရိယအား၊ သတိအား လိုတယ်။ သတိအား၊ ဝီရိယအားတင်မက စွဲစွဲမြဲမြဲလုပ်ဖို့၊ ဇွဲသန်ဖို့ လိုတယ်။ အဲဒါတွေကို ဘုရားက သင်ပေးခဲ့တာ။ စွဲစွဲမြဲမြဲ၊ ဇွဲရှိရှိလုပ်မှ ဒီတရားများက ပေါက်ရောက်အောင်မြင်တာပါ။

အဲဒီအလုပ်တွေဟာ သဘာဝအကြောင်းကိုသိဖို့ ဘုရားရှင်က သင်ပေးတဲ့ ပညာ။ လောကမှာ တက္ကသိုလ်ပေါင်းများစွာ၊ ပညာရှိပေါင်း

များစွာတို့ သင်ပေးတဲ့ပညာတွေက လောကမှာ နေရေးထိုင်ရေး၊ စားဝတ် နေရေးကိစ္စများကို ကျွမ်းကျင်အောင်၊ အလုပ်လုပ်တတ်အောင် သင်ပေး တာချည်းပဲ။ အဲဒီ တက္ကသိုလ်တွေက အခုပြောနေတဲ့ သဘာဝပညာကို သင်ပေးတာ မရှိဘူး။ သဘာဝပညာကို သင်ပေးတဲ့ နေရာရယ်လို့လည်း မရှိဘူး။ ကျမ်းစာလည်း မရှိဘူး။ ဘုရားရှင်၏ဒေသနာ ထွန်းကားရာ အရပ်၊ သင်ပေးတဲ့နေရာမှာသာ ရှိတာ။

အဲဒါလေးတွေကို သေသေချာချာ နှလုံးသွင်းတော့ အဓိက- က သဘာဝတရား။ အဲဒီ သဘာဝတရားဟာ အစဉ်အမြဲ၊ မရပ်မနား အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သဘာဝတရား။ သဘာဝတရားလို့ ပြောလိုက်ရင် သ ဘာဝတရားက အစဉ်အမြဲ၊ မရပ်မနားအလုပ်လုပ်နေတဲ့ သဘာဝတရား။

အဲဒီ အစဉ်အမြဲ၊ မရပ်မနား အလုပ်လုပ်နေတဲ့ သဘာဝတရား။ အဓိကအချက်က ရှင်ဖို့အတွက် လုပ်နေရတာ။ သဘာဝတရားများသည် ရှင်ဖို့အတွက် စဉ်ဆက်မပြတ်၊ မရပ်မနား အလုပ်လုပ်နေတာ။ အဲဒီ အမှန်တရားဟာ အဟုတ်တကယ် ရှိသော်ငြားလည်းပဲ ပညာကလည်း မသင်ဖူးဘူး၊ သတိကလည်း မရှိ၊ ဝီရိယကလည်း မရှိတော့ သဘာဝတရား က ပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာ၊ သဘာဝက ပြောပြနေတဲ့ ပညာတွေ မတတ်ဘူး။ သဘာဝက ပညာတွေ သင်ပေးနေပေမယ့်လို့ သဘာဝက သင်ပေးတဲ့ပညာကို မတတ်ကြဘူး။

လူတွေ နေ့စဉ်နှင့်အမျှ ဘယ်လောက်အရေးကြီးတဲ့ အလုပ်တွေ လုပ်နေလုပ်နေ သဘာဝကသင်ပေးတဲ့ ပညာများကို တတ်ကျွမ်းဖို့ကိစ္စက အရေးကြီးဆုံး။ သူက ဘာအရေးတုန်း၊ သေရေးရှင်ရေး။ ဒါကြောင့်မို့လို့

အရေးကြီးတယ်လို့ ပြောတာ။

သေရေးရှင်ရေးက သူ့ဟာသူ လုပ်နေတာ၊ ငါနဲ့ ဘာဆိုင်တုန်းလို့ ငါက ပြောပါတယ်။ သေရေးရှင်ရေးကို ငါက မဆိုင်ဘူးလို့ ထင်နေတာ။ သေရေးရှင်ရေးက အဓိက။ ငါဆိုတဲ့ ငါက အဓိကမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီနှစ်ခုကို ကွဲကွဲပြားပြား ပညာဉာဏ်နဲ့ စဉ်းစားနိုင်ဖို့၊ လောကမှာ လူတိုင်းလူတိုင်း ငါက အရေးကြီးနေတာ။ အဲဒီ အရေးကြီးနေတဲ့ ငါက သေရေးရှင်ရေးကို သူ ဘာမှ ဝင်မလုပ်နိုင်ဘူး။ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စကို ငါက ဝင်မလုပ်နိုင်ပါ။ ဒါ ဟုတ်၏-မဟုတ်၏ ပညာနဲ့ဆင်ခြင်မှ။ ဒီလေလေး ဝင်အောင်ထွက် အောင် လုပ်နေတဲ့ကိစ္စ ငါ မတတ်နိုင်ဘူး။ မြင်တယ်မဟုတ်လား။

ထို့အတူ ရင်ထဲမှာရှိတဲ့ နှလုံးလေး။ နှလုံးလေး ချက်မှန်မှန်ခုန် နေလို့ သွေးကလျည့်ပတ်နေတာ။ အဲဒီ နှလုံးလေး မှန်မှန်ခုန်အောင် သ ဘာဝတရားက လုပ်နေတာ။ သူလုပ်လို့ ရှင်တာ။ နှလုံးလေးက တစ်မိနစ် ကို အကြိမ်ခုနစ်ဆယ် ခုန်လို့ အသက်ကလေးက ရှင်တာ။ အဲဒီ အသက် ကလေးရှင်အောင် လုပ်မှုကိစ္စ ငါက သိလည်းမသိဘူး။ သူခုန်နေတာဟာ ဘယ်လောက်အရေးကြီးမှန်းလည်း မသိဘူး။ ငါက သဘာဝအတိုင်း အ လုပ်လုပ်နေတဲ့ ရှင်ရေးကိစ္စတွေအကြောင်းကို ဂရုမစိုက်အားဘူး။

သေရေးရှင်ရေးက ဘေးချိတ်ထားပြီးတော့ ငါ အခု အရေးကြီး နေတဲ့ကိစ္စ (ငါ့ကိစ္စ)က လောကမှာ ဂုဏ်နဲ့၊ ဖြစ်နဲ့၊ သိက္ခာနဲ့ အဆင်ပြေပြေ ငါနေဖို့က အရေးကြီးနေတာ။ အဲတော့ အဲဒါကိုပဲ ကြိုးစားနေတာ။ ပညာ တွေ အမျိုးမျိုးတတ်အောင် သင်နေတယ်။ လောကမှာရှိနေတဲ့ စီးပွား ဥစ္စာတွေ ရအောင်ရှာနေရတယ်။ အမျိုးစုံသောအလုပ်တွေ လူတိုင်း လုပ်

နေရတာဟာ ငါ့ဂုဏ်၊ ငါ့သိက္ခာ၊ ငါ့အဆင့်အတန်းဆိုတာတွေ မြင့်ရာ
မြင့်ကြောင်းအတွက် အလုပ်လုပ်နေတာပါ။

ဒီတော့ ငါ့အလုပ်ကတစ်မျိုး၊ သဘာဝအလုပ်က တစ်မျိုး။ အဲဒီ
နှစ်ခု ပိုင်းပိုင်းခြားခြားသိအောင် စဉ်းစားပါ။ လောကမှာ ဂုဏ်ရှိဖို့၊ တင့်
တယ်ဖို့၊ ခန့်ညားဖို့၊ စီးပွားများဖို့၊ ဥစ္စာများဖို့။ ဒါတွေက ငါ့အလုပ်။
သဘာဝအလုပ်က ရှင်ရေးအလုပ်။

ဒီအလုပ်တွေ လုပ်ပုံလုပ်နည်းချင်းကို မတူဘူး။ သဘာဝဓာတ်
တွေ၊ နှလုံးတွေ၊ အဆုတ်တွေက စဉ်ဆက်မပြတ်၊ မရပ်မနား နေ့ရောညပါ
သဘာဝတရားတွေက လုပ်နေရတာ။ ငါက ငါကြီးပွားရေး၊ ငါထွန်းကား
ရေး၊ ငါအဆင့်မြင့်ရေးဆိုတာ လုပ်တာတော့ လုပ်တာပဲ။ ဒါပေမယ့်လို့
ခဏတဖြုတ်သာ လုပ်နိုင်တာ။ ဒီအခု ရှင်ရေးလုပ်နေတဲ့ အလုပ်လို စဉ်
ဆက်မပြတ် မရပ်မနား မလုပ်နိုင်ပါ။ အဲဒီနှစ်ခုကို ပိုင်းခြားသိအောင်လုပ်။
ငါလုပ်နိုင်တယ်ဆိုတာလေးက အပေါ်ယံ လုပ်နိုင်တာ၊ နည်းနည်း လုပ်နိုင်
တာ။ သဘာဝ အဟုတ်အလုပ်လုပ်နေတာက အလွန်ကို ခိုင်မာတယ်။
စဉ်ဆက်မပြတ်လည်း လုပ်တယ်။ လုပ်တဲ့အလုပ်ကလည်း အလွန် ခက်ခဲ
သိမ်မွေ့ပါတယ်။

အဲဒါတွေက ပညာတွေ။ ဝမ်းစာရှာတဲ့ ပညာထက် အဆပေါင်း
များစွာ ခက်တယ်၊ နက်နဲတယ်၊ သိမ်မွေ့တယ်။ လူက ဒီသေရေးရှင်ရေး၊
အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စကို သတိမထားနိုင်ဘူး။ ငါ့အရေးက ပိုအရေးကြီးနေ
တာ။ ဘယ်နေရာဖြစ်ဖြစ် ငါ့အရေးက ဦးစားပေးပြီးနေတာ။

အဲဒီ သေရေးရှင်ရေးဖြစ်သောကိစ္စက အမှန်တရား။ အဲဒီအမှန်

တရားကို သူမေ့နေတယ်။ သတိမရဘူး။ အဲဒီ မေ့နေတယ်။ သတိမရဘူး ဆိုတဲ့စကားက အဝိဇ္ဇာ။ မေ့နေတာ၊ သတိမရဘူးဆိုတာ အဝိဇ္ဇာ။ မေ့နေ၊ သတိမရနေလို့လည်းပဲ လောကက ပြောနေတာတွေ့နောက်ကို ကောက် ကောက်ပါအောင် လိုက်နေတာ။

လောကက ပြောတဲ့နောက်ကို ငါက ကောက်ကောက်ပါအောင် လိုက်နေတာ။ ငါ အဟုတ်လိုက်ရမယ့်လမ်းနဲ့ သူနဲ့ တခြားစီ။ အဟုတ်တ ကယ် ရှင်အောင်လုပ်နေရတဲ့ ဘဝကိစ္စအကြောင်း သိအောင်သွားတဲ့ လမ်းပေါ်ကို လိုက်ရမယ်။

လမ်းနှစ်ခု ကွဲကွဲပြားပြား ပိုင်းပိုင်းခြားခြား သိရမယ်။ ငါလိုက်နေ တဲ့လမ်းက သဘာဝအလုပ် လုပ်နေတဲ့လမ်းနဲ့ အလွန်ကွာခြားပါလား ဆိုတာတောင်မှ မသိဘူး။ ဘာဖြစ်လို့မသိတာတုန်း၊ သင်ပေးမယ့်လူလည်း မရှိဘူး။ သင်လည်း မသင်ဖူးဘူး။ ဘဝကိစ္စ၊ ရှင်ရေးကိစ္စဟာ အဓိကပါ လို့လည်း ဘယ်သူကမှ မပြောဘူး။ မွေးလာရင် အမိအဖ၊ ဆရာသမားက မင်း ကြီးပွားရမယ်။ မင်း ကြိုးစား၊ မင်း ပညာတတ်မှဖြစ်မယ်လို့ ဒီလိုပဲ သင်ပေးတာမဟုတ်လား။ အသင်ခံရတဲ့ ကလေးကလည်း ဒါပဲသိလာ တော့ ဒီလိုပဲ ဘဝခရီးကိုလျှောက်ကြရတာ။ ရိုးရိုးလူတို့ သင်ပေးသော ပညာနှင့် သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ သင်ပေးသောပညာ၊ ပညာချင်းကွာတယ်။ အဓိက ကျတဲ့ပညာကို သင်ပေးတာ။ ဘဝကိစ္စကို သိအောင်လုပ်ဖို့ အဓိကထား ပြီး သင်ပေးတာ။

ဘာမှမသိဘဲ မေ့မေ့လျော့လျော့နေတဲ့ လူတွေဟာ ပညာမျက်စိ အမြင်မရှိဘူး။ ဘဝနှင့်ပတ်သက်သော အသိမှန်၊ အမြင်မှန် မရှိဘူး။

အမြင်မရှိတာကို ပါဠိလို အန္ဓ။ အဲဒီလိုလူမျိုးတွေ နေသလို ပေါ့ပေါ့လေး နေ၊ ပေါ့ပေါ့စား သွားလာနေတဲ့လူတွေ၊ ပုထုဇဉ်တွေ။ အမြင်မရှိ၊ အသိမရှိ တဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တွေကို အန္ဓပုထုဇဉ်။

အဲဒီ အန္ဓပုထုဇဉ်ဟာ မိမိအတွက် အကျိုးရှိသောအလုပ်လည်း အကျိုးရှိမှန်းမသိ။ အကျိုးမရှိတာတွေ လုပ်နေမှန်းလည်း မသိ။ အဲဒီလို ပုဂ္ဂိုလ်ကို ‘လူမိုက်’။ အကျိုးရှိတာကို အကျိုးရှိမှန်းမသိ။ အကျိုးမရှိတာကို အကျိုးရှိတယ်လို့ ထင်နေတာ လူမိုက်။ ပါဠိလို ဗာလ။ အဲတော့ အန္ဓဗာလ ပုထုဇဉ်။

အကျိုးရှိတာလည်း အကျိုးရှိမှန်း မသိ၊ အကျိုးမရှိတာလည်း အကျိုးမရှိမှန်းမသိ။ အဲဒါကြောင့်မို့လို့ သူ့ကို ‘ဗာလ’။ အမြင်အသိ မရှိလို့ ‘အန္ဓ’။ အဲဒီလို ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စားပြီး အာရုံငါးပါးနဲ့နေလို့ သူ့ကို ‘ပုထုဇဉ်’။ အန္ဓဗာလ ပုထုဇဉ်။ အဲဒါဟာ ကမ္ဘာပေါ်မှာ ရှိနေတဲ့လူတိုင်း၊ အခုဆိုလို့ရှိရင် သန်းပေါင်းခုနစ်ထောင်လောက်ရှိတဲ့ လူတွေ။ အဲဒီလူတိုင်း၊ လူတိုင်းဟာ ငါနဲ့နေတယ်။ ငါခိုင်းတာပဲ လုပ်နေရတာ။ ဒီလိုလုပ်နေ တာတွေဟာ အကျိုးမရှိမှန်း မသိဘူး။ ဒုက္ခဖြစ်အောင် လုပ်နေမှန်းကို မသိဘူး။

အဲဒီ သဘာဝတရားတွေနဲ့ မတူ၊ ပိုင်းပိုင်းခြားခြား ကွဲကွဲပြားပြား ထူးခြားတာက ဓမ္မသဘာဝကို သိအောင်လုပ်၊ ဘဝအကြောင်းကို နား လည်အောင်လုပ်၊ သေရေးရှင်ရေးအကြောင်းကို နားလည်အောင်လုပ်၊ သေရေးရှင်ရေးအကြောင်းကို အဟုတ်သိအောင်လုပ်။

သေရေးရှင်ရေး သိဖို့ဆိုတာ ဘဝနဲ့ ဆက်နေတယ်။ ဘဝနဲ့ ဆက်

နေလို့ ဘဝအကြောင်းကို သိဖို့ဟာ သေရေးရှင်ရေးကိုသိမှ။ ဘဝအကြောင်း၊ ဘဝအကြောင်းဆိုတာက အရေးကြီးမှန်းမသိတာ။ ပုထုဇဉ်က သူနေတဲ့ ဒီပစ္စုပ္ပန်ဘဝလေးပဲ သူမြင်ရှာတာ။ အန္တပုထုဇဉ်ဆိုတာ ပညာ ဘာမှမရှိတော့ သူသိတာက ပစ္စုပ္ပန်နေရတဲ့ ဘဝလေးအကြောင်းကိုသာ သိတာ။

ဘုရားရှင်ရဲ့ တပည့်များ (ဒီ အမြင်မှန်၊ အသိမှန်များ ရထားတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်) က ဘဝဆိုတာ ဒီဟာလေးတစ်ခုတည်း မဟုတ်ဘူး။ အတိတ်က ဘဝများစွာ နေခဲ့ရသေးတာ။ နောက်လည်း ဒီဘဝမျိုးတွေ ဖြစ်ဦးမှာ။ အဲတော့ ဘဝဆိုတာဟာ စဉ်ဆက်မပြတ် သွားနေတဲ့ခရီး။ ဘဝခရီးဆိုတာ စဉ်ဆက်မပြတ် သွားနေတဲ့ခရီး။

စဉ်ဆက်မပြတ် သွားနေရတဲ့ခရီးမှာ ခန္ဓာဆိုတဲ့ ရုပ်ခန္ဓာ နာမ်ခန္ဓာနှစ်ပါး ဘဝခရီးကိုသွားနေတာပါ။ ရုပ်ခန္ဓာက ဘဝခရီးကို ပဋိသန္ဓေတည်ပြီးတဲ့အချိန်ကစပြီးတော့ ရုပ်ခန္ဓာ၏ ဗီဇနိယာမ၊ ရုပ်မျိုးစေ့ရဲ့ လမ်းစဉ်။ ချပေးလိုက်တဲ့ ရုပ်မျိုးစေ့မှာ လမ်းစဉ်ရှိတယ်။ အဲဒါကို ဗီဇနိယာမ။ ပဋိသန္ဓေ တည်ပြီးပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ခန္ဓာကိုယ်က ကြီးပွားအောင် လုပ်ရတယ်။ ကြီးပွားအောင် လုပ်ရင်းလုပ်ရင်းနဲ့ ခန္ဓာကိုယ်က အိုလာတယ်။ အိုတဲ့အလုပ် လုပ်ရင်းနဲ့လည်း နာတယ်။ နောက်ဆုံးပိတ် ဒီခန္ဓာစက်ကြီးက ရပ်ရတယ်။ သေတယ်။ အဲဒါဟာ ရူပဗီဇနိယာမ၊ ရုပ်တရားတို့၏ မျိုးစေ့သဘာဝလမ်းစဉ်။ အဲဒီလမ်းစဉ်ကို သဘာဝက ချထားပေးမှန်း ပညာမရှိလို့ မသိဘူး။ အဲဒါဟာ ရုပ်ရဲ့လမ်းစဉ်။

စိတ်ကနေပြီးတော့ ကြောက်ရတယ်။ ပူဆွေးရတယ်၊ စိုးရိမ်ရတယ်။ ငါ ရမှရပါ့မလား။ ငါ စီးပွားလေးကလည်း မြဲမြဲပါ့မလား။ ငါ့ဆွေ၊

ငါ့မျိုးနဲ့ အမြဲတမ်း နေမှနေရပါမလားလို့ စိုးရိမ်နေရတယ်။ ပူပန်နေရတယ်၊ ကြောက်နေရတယ်။ ဒါဟာ စိတ်ရဲ့နိယာမ။

စိတ်နဲ့ကိုယ်နဲ့ နှစ်ခုစလုံး သွားနေရတဲ့လမ်းစဉ်ဟာ ဘယ်အချက်မှ တွယ်တာစရာ၊ တက်မက်စရာကောင်းတဲ့အချက် မပါဘူး။ ဒါဟာ ပညာရှိမှု ဘုရားကသင်ပေးတဲ့ ပညာမျိုးတတ်မှု၊ ဒီလိုဆင်ခြင်တတ်တာ။ ဆင်ခြင်တတ်တော့ ဘဝဆိုတာဟာ ပဋိသန္ဓေတည်ပြီးလို့ရှိရင် ရုပ်တရားက ကြီးထွားမယ်၊ အိုမယ်၊ နာမယ်၊ သေမယ်။ နာမ်တရားက ပူပန်မယ်၊ ကြောင့်ကြမယ်၊ ဆင်းရဲတဲ့အကြောင်းတွေ တွေးပြီးတော့နေမယ်။ ဒီကြားထဲက ကြိုကြားကြိုကြားလေး လိုတာလေးရလို့ရှိရင် ကျေနပ်တာ။ အဲဒါလေးက ဘယ်လောက်မှ ကြာကြာမခံဘူး။ ဒါလည်းပဲ သဘောက မပေါက်နိုင်ဘူး။

သဘောမပေါက်နိုင်တဲ့ကိစ္စကို ‘အဝိဇ္ဇာ’။ သဘောကို မပေါက်ဘူး။ အဲဒီ သဘောမပေါက်တာကို သဘောပေါက်အောင် ကြိုးစားနေရတာ။

သဘောပေါက်အောင် ကြိုးစား။ သဘာဝ၏ အလုပ်တွေ၊ သဘာဝကပြောနေတဲ့ အကြောင်းအရာကို နားလည်အောင်ကြိုးစား။ သဘာဝကပြောနေတဲ့ အကြောင်းပညာတွေကို နားလည်အောင်ကြိုးစား။

အခုခေတ် ပညာတွေကလည်း သေသေချာချာ နားလည်အောင် ပြောတယ်။ နှလုံးအကြောင်း၊ အဆုတ်အကြောင်း၊ ဝင်လေထွက်လေအကြောင်း၊ သွေးလှည့်ပတ်ခြင်းအကြောင်း ပြောတယ်။ အဲဒါတွေဟာ သေရေးရှင်ရေးကိစ္စတွေ။ ဒီနှလုံးလေး ရပ်တာနဲ့ သေသွားမယ်။ အဆုတ်ကလေး ရပ်တာနဲ့ သေသွားမယ်။ ဒီထက် သေရေးရှင်ရေးကျတာ မရှိဘူး။

အဲဒီလို အရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတွေအကြောင်းကို သဘာဝကျကျ သိနားလည်အောင် အခြေခံပညာကိုသင်။ အဲဒီပညာကို ကာယာနုပဿနာပညာ။ အဲဒီ ကာယာနုပဿနာပညာတတ်မှ ကာယာနုပဿနာဘာဝနာကို ပွားနိုင်တာ။

ဘာမှမသိတဲ့ အန္တကို၊ ဒီအမှောင်ထဲမှာ သွားချင်ရာသွားနေတဲ့ အဖြစ်က အလင်းကလေး ပေါ်လာအောင်၊ အလင်းဓာတ်ကလေး ရအောင်၊ သဘာဝမီးလေးတွေကို လင်းအောင် စွမ်းအားလေးနဲ့ထွန်း။ အဲဒီဝီရိယမှ မပါရင်၊ ဒီစွမ်းအားမှမရှိရင် ဒီအလင်းလေးက မလင်းဘူး။ အဲဒီသဘောသဘာဝတွေဟာ ဘုရားရှင်ပွင့်လာမှ ဒီပညာမျိုးကို သင်ပေးလို့ကြားဖူးရတာ။ ကြားဖူးမှ စဉ်းစားနိုင်တယ်။ စဉ်းစားနိုင်မှ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်တယ်။ အဓိပ္ပာယ်ပေါက်မှ ပွားများချင်တယ်။ ပွားများချင်မှ ဘဝကိစ္စကို မှန်ကန်စွာ ဆောင်ရွက်နိုင်တယ်။

မိမိကိုယ်တိုင် သိထားရမယ့်အချက်က- သံသရာခရီးသည်ပါလား။ ဒီဘဝမှာ ဒီခန္ဓာလေးနဲ့ နေရပါလား။ ဒီရုပ်၊ ဒီနာမ်၊ ဒီခန္ဓာကို အရင်းတည်ပြီးတော့ သူများနည်းတူ ပေါ့ပေါ့နေရင် ဒီဘဝ ရထားတာလေးဟာ အမြတ်မထွက်၊ အရှုံးနဲ့ အဆုံးသတ်ရမှာပါလား။ ဒီလို သိရပါမယ်။ အလွန်ကံကောင်းလို့ ဒီလိုဘဝမျိုးကိုရရင် အရှုံးမထွက်စေနဲ့၊ အမြတ်ရအောင် သတိအား၊ ဝီရိယအားနဲ့ ကြိုးစား။

ဘုရားရှင်က သတိကို အားကိုး၊ ဝီရိယကို အားကိုး၊ ပညာပေါ်မှာ ရပ်တည်။ ဒီပညာမျိုးမှ မရှိရင် ရပ်တည်စရာ၊ ထောက်တည်စရာဆိုတာ မရှိဘူး။ ပညာအားရှိမှ ထောက်တည်စရာရှိတာ။ ထောက်တည်စရာ ဆို

တာ ပညာအား။ ဘာပညာအားတုန်း၊ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို အဟုတ်သိနားလည်တဲ့ ပညာအား။ ဘဝအဓိပ္ပာယ်ကို အဟုတ်နားလည်လာတဲ့ လူက အန္တပုထုဇဉ်တွေကဲ့သို့ အရေးကြီးနေတဲ့ကိစ္စတွေကို ဘာမှအရေးကြီးတယ်လို့ သဘောမထားတော့ဘူး။ သဘောကိုက ပေါက်နေပြီ။ အန္တတွေ လုပ်နေသမျှအလုပ်တွေဟာ အရေးကြီးတာလုပ်နေတာ မဟုတ်၊ အရေးမကြီးတာတွေကို လုပ်နေတာ။

ကိုယ်က သူတို့နောက်လိုက်နေရင် သူတို့လိုပဲ အန္တဖြစ်မယ်၊ အဝိဇ္ဇာ ဖုံးနေမယ်၊ အမြတ်မထွက်ဘူး။ အရှုံးပဲ ထွက်မယ်။ ဘုရားပေးတဲ့ ပညာလေးရတော့၊ အလင်းလေးရလို့ စဉ်းစားတတ်တဲ့သဘောလေး ပေါက်လာတော့ ဘဝဆိုတာ သံသရာ၊ ဘဝတွေများစွာ လျှောက်ခဲ့ရပြီ။ ကံကောင်းလွန်းလို့ ဒီလို လူ့ဘဝ၊ လူ့ခန္ဓာ ရတယ်။ ကံကောင်းလွန်းလို့ ဘုရားရှင် အဆုံးအမများကို ကြားရနာရတယ်။ ကြားရနာရတော့ အားထုတ်နိုင်တဲ့အခွင့်အရေး ကိုယ့်မှာ အခုရှိတယ်။ ရှိပေမယ့်လို့ အဲဒီအခွင့်အရေးဟာ တန်ဖိုးရှိတဲ့အခွင့်အရေးလို့ မထင်ဘူး။ ပေါ့ပေါ့တန်တန်လေး တရားနာတာလောက်ပဲ အောက်မေ့မနေနဲ့။ ဘဝဒုက္ခ၊ သံသရာဒုက္ခက ကိုယ့်ကိုယ်ကို ကယ်တင်ဖို့ကိစ္စကို အပြည့်အဝရနေပေမယ့် ရနေမှန်းကို သိအောင်လုပ်။

ပါရမီက ပေးသည့် ကုသလကမ္မ အထောက်အပံ့တွေ ရနေတာ။ ရနေတာကို သုံးတတ်ရမယ်။ သုံးစွဲတတ်ရမယ်။ မှန်မှန်ကန်ကန် သုံးစွဲ။ သတိအား၊ ဝီရိယအား၊ ပညာအားနဲ့ သုံးစွဲ။ ပေါပေါများများ မထင်နဲ့။ အလွန်အဖိုးတန်တဲ့ ပစ္စည်းဆိုတာ စနစ်နဲ့သုံးရမယ်၊ စည်းကမ်းနဲ့ သုံးရ

မယ်။ မိမိဖြည့်ခဲ့သော ပါရမီကုသိုလ်များက အခု ဒီနေရာ၊ ဒီဘဝ၊ ဒီအဖြစ်ကို ပေးတာ။ အဲဒါကို သိမှပါ။ သိတော့ စနစ်နဲ့ သုံးရမယ်၊ သေသေချာချာ သုံးရမယ်၊ ပေါ့ပေါ့တန်တန် သဘောမထားရဘူး။ လူ့ဘဝ၊ လူ့ခန္ဓာကို ရ၍ ဒီပညာမျိုး၊ ဒီအကျင့်မျိုး ကျင့်ကြံအားထုတ်နိုင်သော အဆင့်ကို မိမိ ရတယ်ဆိုတာ အလွန်အလွန် ခဲယဉ်းတဲ့အဖြစ်ကို ရတာပါ။

အဲဒီမှာ မိမိရဲ့ဘဝတန်ဖိုး၊ ကောင်းဆိုးနှစ်တန် ဝေဖန်တတ်သော ဝိပဿနာ၏ ပညာခံရှိသည့် မိမိဘဝ။ အဲဒီ ဘဝတန်ဖိုး ဘယ်လောက်ကြီးတယ်ဆိုတာကို သိရမယ်။

အဲဒီလောက် တန်ဖိုးကြီးတဲ့ဘဝကို ပေါ့ပေါ့တန်တန် သုံးစွဲမပစ်နဲ့။ စေ့စေ့စပ်စပ်လုပ်၊ သေသေချာချာလုပ်၊ သုံးစွဲတတ်ပါစေ။ မိမိဖြည့်ဆည်းလာခဲ့တဲ့ ကုသလကမ္မ စွမ်းအားတွေဟာ အလဟဿ ဖြစ်မသွားစေနဲ့။ သာမန် လောကီအစီးအပွားတွေ ရနေတယ်ဆိုတာ ဟောဒီ ကုသလကမ္မတွေကပေးလို့ ရတာ။ အဲဒီ ကုသလကမ္မတွေက ဒီအစီးအပွားလောက် ခံစား၊ စံစားပြီး မေ့မေ့လျော့လျော့နေရင် ဆုံးရှုံးမှာ။ အလွန်ဆုံးရှုံးမှာ။

အခု ပညာရပြီ။ ကောင်းမှန်းလည်း သိပြီ။ မကောင်းမှန်းလည်း သိပြီ။ ကုသိုလ်မှန်းလည်း သိပြီ။ အကုသိုလ်မှန်းလည်း သိပြီ။ သံသရာမှန်းလည်း သိပြီ။ ဘဝမှန်းလည်း သိပြီ။ ဒုက္ခမှန်းလည်း သိပြီ။ သုခမှန်းလည်း သိပြီ။ အရေးကြီးတဲ့အချက်ကိုလည်းပဲ ကိုယ်က ကိုင်တွယ်တတ်ပြီ။

သူတကာတို့ လည်တမော့မော့နဲ့ အထင်ကြီးနေတဲ့ လောကီဂုဏ်တွေဟာ အနှစ်သာရမရှိ၊ ဒုက္ခပေးတဲ့တရားတွေလို့ သိပြီ။ အဲတော့ အဲဒီ ဒုက္ခတရားတွေနောက်ကို သူများလိုက်သလို မလိုက်နဲ့၊ ကိုယ့်ကိစ္စ ကိုယ်

လုပ်။ သက်သက်သာသာလေးနဲ့ ဘဝခရီးကို လျှောက်နိုင်ရမယ်။ သက်သာ
တယ်ဆိုတာ အတ္တတွေ၊ လောဘတွေ ဖိစီးနေရင် မသက်သာဘူး။ ပင်ပန်း
တယ်။ အဲဒါတွေကို လျှော့။ လျှော့မှ သက်သာရာရတယ်။ အဟုတ် သက်
သက်သာသာနဲ့နေနိုင်မှ ပညာလမ်းကို တက်လို့ရတာ။ ပညာလမ်းကို
တက်မယ့်လူက သက်သက်သာသာမနေနိုင်ရင် မတက်နိုင်ဘူး။ အတ္တ
တွေ၊ မာနတွေ၊ လောဘတွေ အဖိခံနေရရင် မလွယ်ဘူး။ အလွန်ပင်ပန်း
တယ်။ အဲဒီပုဂ္ဂိုလ်ဟာ ပညာလမ်းကို မတက်နိုင်ဘူး။ ဝိပဿနာဘာဝနာ
၏တန်ဖိုးကို မတွက်နိုင်ရှာဘူး။

အဲဒီတော့ မိမိသည် အခုလောက် မြင့်သောအဆင့်ကို ရောက်
လာတယ်ဆိုတာ အလွန်ကိုထူးတယ်။ ဒါမှ ဘဝတန်ဖိုးကို အဟုတ်သိတာ။
ပိုင်းဖြတ်တတ်တာ။ တွက်တတ်တာ။ ဘဝတန်ဖိုး တွက်တယ်ဆိုတာ ဒီ
ပညာတွေနဲ့တွက်မှ ဘဝတန်ဖိုးကို မှန်ကန်စွာတွက်နိုင်တာ။

မိမိမှာရှိနေတဲ့ အချိန်။ အဲဒီအချိန်လေးဟာ နာရီလေးကိုကြည့်။
တစ်ချက်တစ်ချက် တစ်ချက်နဲ့ မြည်နေတဲ့နာရီလေးက ဘဝခရီးကို တစ်
ချက်ပြီးတစ်ချက် လျှောက်နေတာ။ အဲဒီသဘောနဲ့ အတူတူပဲ။ ထွက်လေ
လေးနဲ့ ဝင်လေလေးကလည်း ဘဝခရီးကို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ထွက်လေ
လေးကလည်း ထွက်သွားပါပြီ။ ဝင်လေလေးကလည်း ဝင်လာပါပြီဆိုတဲ့
အကြောင်းကို ပြောတာ။ ရှင်ရေးကိုလုပ်ဖို့ လေလေးက ဝင်လာတာ၊
ရှင်ရေးလုပ်ဖို့ လေလေးက ထွက်သွားတာ။ အဲဒီလို သဘာဝတရားက
ပြောနေပေမယ့်လို့ ပညာမရှိတော့ ပြောနေမှန်းမသိဘူး။

အဲတော့ သိအောင် ဘာနဲ့လုပ်ရမှာတုန်း၊ အပ္ပမာဒ။ အပ္ပမာဒဆို

တာ မမေ့မလျော့နဲ့၊ သတိနဲ့နေ၊ ဝီရိယနဲ့နေ။ ထွက်နေဝင်နေတဲ့ လေလေးဟာ အလကားမဟုတ်ဘူး။ ဘဝကိစ္စကို ဆောင်ရွက်တာ၊ ရှင်ရေးကို ဆောင်ရွက်တာ။ အဲဒီ ဓမ္မသဘာဝဓမ္မတွေ ဟုတ်မှန်ပေမယ့်လို့ ပညာမရှိတော့ မသိဘူး။ အခုလို ပညာတွေဆိုတာ ဘုရားကမှ သင်ပေးနိုင်တာ။ ဒီပညာမျိုးဟာ ဝိပဿနာဘာဝနာ၊ ဘာဝနာနဲ့ ခေါ်နေတာ။ ဒီလိုသိမှ ဝိပဿနာဘာဝနာဆိုတာ ဘာမှန်းသိတာ။

အခု ရတုန်းရခိုက်ဖြစ်သော မိမိ၏ဘဝ၊ မိမိဘဝတန်ဖိုး အလွန်ကြီးပါလား။ အလွန်ရဖို့ခက်တဲ့ ဓမ္မဿဝနကာလ၊ ဒီတရားတွေ နာနိုင်၊ ကြားနိုင်တဲ့ အချိန်။ ဓမ္မတွေကို ဆွေးနွေးနိုင်တဲ့အချိန်၊ ဘာဝနာတွေကို ပွားနိုင်တဲ့အချိန် ဖြစ်ပါတယ်။ အဲတော့ အဲဒီလို မိမိတန်ဖိုးကို တစ်ဆင့် ထက်တစ်ဆင့် မြင့်သည်ထက်မြင့်အောင် ကြိုးစားရမှာဟာ အဓိကအလုပ်။

အခါကောင်း ကြုံတဲ့အခါ၊ အခွင့်ကောင်းရတဲ့အခါမှာ အခါကောင်း၊ အခွင့်ကောင်းကို လက်မလွှတ်တမ်း မိအောင်ဖမ်း။ အာနာပါနဲ့ ဖမ်း။ အာနာပါနဲ့ သတိကမ္မဋ္ဌာန်းဟာ တန်ဖိုးကြီးသောဘဝကို မိမိသန္တာန်မှာ ဆုပ်ဆုပ်ကိုင်ကိုင်တည်နေအောင် ဆောင်ရွက်ပေးနေပါတယ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီအကြောင်းအရာတွေကို စဉ်းစားတိုင်း သမ္မာသမ္ဗုဒ္ဓ၏ ပညာဉာဏ်ကြီးကို သိတယ်။ ဒီတရားတော်တွေ၏ နက်နဲမှုကို လည်း နားလည်တယ်။ နားလည်ရတဲ့အတွက် မိမိကိုယ်တိုင် ဝမ်းသာတယ်။ တရားများကိုသိလို့ ဝမ်းသာတယ်။ ဝမ်းသာတယ်ဆိုတော့ ဓမ္မပီတိ ဖြစ်တယ်။ အဲဒီ ဓမ္မပီတိဟာ အားအလွန်ကောင်းတယ်။ ဒီ ပီတိလေးတွေ

တိုး၍တိုး၍ ဖြစ်နိုင်အောင်ကြိုးစား။

ဘဝမှာ မိမိ၏လုပ်ငန်းတွေဟာ အကုသိုလ်တွေ စင်ကြယ်တယ်၊
ကုသိုလ်တွေပွားတယ်၊ ပါရမီတွေ ဖြည့်နေတယ်၊ မြင့်သောဘဝ မြတ်သော
ဘဝကို တက်လှမ်းနိုင်တယ်။ ဒီသံသရာက အမြန်ဆုံးထွက်မြောက်အောင်
ကြိုးစားနေတယ်လို့ ကိုယ့်ကိုယ်ကို သိနေရမယ်။

အားလုံးသော ဓမ္မမိတ်ဆွေများ မိမိ၏ဘဝ အမြင့်ဆုံးဖြစ်သည့်
နိဗ္ဗာန် မဂ်ဖိုလ်ကို မျက်မှောက်ပြုနိုင်သည့်တိုင်အောင် အားထုတ်နိုင်ကြ
ပါစေ။

သာဓု၊ သာဓု၊ သာဓု။